

FTMS
Filipino Tribe
Mission
Sweden

NYHETSREV

Nr 5 2009

NYHETER I DETTA NYHETSREV

1. Förord – tillbaka i Sverige igen
2. Flodsidans folk i Dipolog – en vision
3. Vad hjälper utbildning?

FÖRORD

Det sista ämnet i detta nyhetsrev är inte en ställd rubrik utan en fråga. I det att man försöker hjälpa på olika sätt mellan länder, syftet kan vara olika, ofta religiöst men också politiskt eller i ett samförstånd mellan de två, etiskt. Anledningen att ha kontakt, kan vara att sälja produkter, hindra miljöförstöring, skapa flöden av arbetskraft och arbeten, eller samförstånd för fred m.m.

Det många misstar sig på, i båda de länder som samarbetar, är att man tror att man själv har den "ultimata" lösningen. Sanningen ligger oftast, om inte alltid, någonstans mittemellan. I det att man förstår sin egen kultur, kan man dela med sig och förstå andras kulturer, men hur kan du ta del av en kultur utan att veta vad du kan dela med dig av? Det är ett beteende som vi kallar turism. Att resa utan motprestationer för att bada, sola, besöka sevärdheter och uppleva spännande äventyr i ett ovant klimat på en okänd plats, samtidigt bygger man tyvärr ofta upp fördomar grundade på det bemötande man fått.

När man istället vill vara en del av den globala utvecklingen, behöver man fördjupa sig mer, se bakom kulisserna och veta vad man möter när man vill dela med sig av en produkt eller ett budskap. Det är förödande om man då bygger sin relation på fördomar. Det måste ske ett samförstånd.

För att undvika att man känner hopplöshet och kanske vill ge upp när man ser att det är svårt att förstå varandra, har vi startat ett utbildningssamarbete, där vi samlar in, i första hand, nationell information om hur olika saker fungerar. Människorna i provinserna som inte kan läsa och skriva känner att lagar och förordningar bara är till för de rika. I ett system där man inte har en chans att läsa sig till information, måste man bestämma sig för att lita på någon som kan förklara och leda familjen, gruppen, stammen eller byn framåt, och man väljer ledare som ska hjälpa till med utvecklingsarbetet, att planera för alla i gruppen/samhället.

Tyvärr är det här det vi kallar korruption kommer in. Ett system byggs upp där man försöker säkra sitt arbete med att göra sig oumbärlig, och eftersom man blir äldre, låter man sitt barn eller en nära släkting ta över förtroendet/posten. Detta leder till de dispyter som kallas krig i nyheterna på TV

eftersom människor känner sig överkörda och inte når till det bättre livet som ledaren ska hjälpa dem till.

För att vi ska förstå varandra bättre lyfter jag upp en del berättelser och inhemsk historia. Det är en förhoppning att det ska ge samförstånd till varför det är svårt ibland, och att även vi i "givarländer" måste anpassa vår attityd. Det är lättare att samarbeta när man delar erfarenheter och kan plocka av de goda erfarenheterna för att utveckla metoder att undvika att de sämre återupprepar sig. Detta bl.a. när det gäller undernäring och vägran att ge sitt barn behandling, som vi berättat om i tidigare nyhetsbrev.

Jag själv är nu tillbaka i Sverige med min familj. Vi kommer som jag tidigare nämnt vara med på EFKs utställning i Torp under perioden 15 – 20 juni, och i slutet av detta nyhetsbrev finns en länk till deras hemsida.

Jag har också fått veta att det varit bekymmer med att få autogiro att fungera, en för mig inte ovan situation, eftersom det inte fungerat korrekt sedan Nordea köpte Postgirot och gjorde om det till Plusgirot. Jag kommer att ta tag i detta så att ni som är faddrar och har ansökt om att betala fadderavgiften via autogiro ska få igång detta. Anledningen till problemet är att det varit problem att få Nordea att acceptera den nya styrelsen som ska teckna firman, detta trots att jag fyllt i och sänt de blanketter de avfordrat från oss. Vi beklagar detta.

FLODSIDANS FOLK

Som jag nämnde lite om i nyhetsbrev 3 tidigare i vår, vill jag återkomma till pastorerna Vicente Barbarona och Lyn Belarmino och deras arbete bland flodsidans folk. Riverside People kallas de, och finns i stadsdelen Torno i Dipolog city. Som namnet anger, bor de efter en flod som flyter parallellt med genomfartsvägen som går i stadens utkant.

Pastor Vicente Barbarona och hans fru Thelma driver i praktiken tre olika missioner under två organisationers namn.

Det är under missionerna Dipolog Worship Healing

Center och March of Faith Church han reser ut för att missionera och predika för att få in likvida medel att hjälpa i sin andra verksamhet, som är att ge utbildning till flodfolkets barn.

I sin hemkyrka, som ligger på en plats för ett inackorderingshem, har han och hans fru två klasser varje förmiddag. Den ena 7:00 – 9:00 och den andra 9:00 – 11:00.

Då han är på resa har hans fru hand om skolan, viss hjälp har de från församlingen. Den är fortfarande

relativt ny och liten eftersom majoriteten här är Katoliker, men flera av de Katolska familjerna är glada för hans arbete och låter sina barn delta och få utbildning hos dem. Utan att ange namn på de familjer och barn som bor i området ska jag nu dela med mig av den bild som pastorsparet gav mig av det arbete som de gör tillsammans med en annan pastor, den kvinnliga pastorn Lyn Belarmino.

Pastor Lyn Belarmino

Pastor Lyn Belarmino driver en kyrka vars namn är International One Way Outreach Foundation. Hon bygger sin kyrka på ett skriftställe i Bibeln, Markus 16:15 där Jesus säger: "Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen."

Hon berättar vidare att hon har 12 ungdomar, 35 barn och 17 familjemedlemmar i sin kyrka.

Lyn har ett öga förstört efter att en svetsloppa kommit i hennes öga, då hon stod för nära en man som började svetsa ett metallstativ utan att varna henne.

Tillsammans arbetar pastorena Belarmino och Barbarona med att nå så många barn som möjligt med utbildning och näring. De försöker även att engagera föräldrarna att hjälpa till, så att de ska förstå hur viktigt det är att familjen sköter sin hygien och variation på vitaminer med hjälp av olika ingredienser i maten.

Mammorna på bilden bor i samma hus med ett rum och köket som syns i bakgrunden. Hudinfektioner är vanliga på barnen och mammornas enda sysselsättning synes vara att vänta att deras män ska komma hem med pengar till mat för dagen.

Dessa barn är ofta undernärda, eller rättare sagt felnärda. Man har inte råd att köpa kött eller grönsaker till riset, utan äter endast ris. Grönsaker har man ingen eller liten kontakt med. Man anser inte grönsaker vara mat utan strävar efter att ha råd till fisk, kyckling eller kött från gris eller vattenbuffel.

Varje regnperiod svämmar floden över och orsakar kaos då den sveper med sig allt i sin väg. Man har därför byggt sina hus på pelare, men man lämnar inte området. Den naturliga frågan blir varför?

Jorden är bördig och man hinner ofta odla majs och andra grödor som man kan sälja på torget, man gör kopra av kokosnötskal, samt en del hantverk av rotting och andra produkter. Floden är också betjänlig som transportled för timmer från djungeln, liksom vi hade timmerflottning förr i tiden även i Sverige.

Man känner inte att man vill ta risken att flytta någonstans där det finns ledig mark att bo på, med risk att den inte är lika bördig eller som floden ger andra möjligheter till arbete.

En man tvättar sina kläder i floden på en flotte

Här visar jag några av barnen och familjerna utefter floden.

Kopratillverkning

Dessa barn och familjer deltar på olika sätt i kyrkornas program för en bättre framtid. Pastorerna har inte på långa vägar de resurser som de vill, utan vädjar nu via **FTMW** att få en projektfond så att de kan nå ut med det arbete och den utbildning som behövs.

Tyvärr görs för lite i detta fall från kommunens sida, men även från kommunen ges resurser i form av skapandet av en mur som man kallar flodkontroll.

Det är ett översvämningsskydd som ska hålla vattnet vid översvämningar, men pengarna räcker inte till och arbetet är försenat.

Fortfarande strömmar vatten in från nedströms eftersom man inte byggt denna flodkontroll förbi bebyggelsen än, utan vattnet kan följa vägarna tillbaka. Dessutom har den först byggda delen redan börjat vittra och behöver nu underhåll.

Denna mamma är endast 15 år gammal men gör sitt bästa för att ta hand om sitt barn. Utbildning hinner hon inte med.

Kan vi hjälpa Pastorerna att ge henne det tillsammans med de andra föräldrarna?

VAD HJÄLPER UTBILDNING?

En inte alltför vanlig fråga även i Sverige, bland våra ungdomar. Tyvärr finns det även vuxna som gör samma bedömning, utbildningen är inte tillräcklig för att våra ungdomar ska lyckas i sin framtid.

Hjälper det att klaga? Vad kan jag göra? Jag är ju inte lärare eller politiker!

I praktiken är det så att lärarna behöver föräldrarnas stöd för att kunna driva en meningsfull utbildning, och får de inte det stödet via diskussioner i Hem och Skolaföreningen eller Föräldrarådet så kan de inte driva på de anslag de behöver från våra kommunala politiker eftersom politikerna i sin tur tycker att just deras linje är mer korrekt än lärarnas. Detta tyvärr grundat på att föräldrarna inte hörs tillräckligt, vilket tolkas som att de är nöjda, vilket i sin tur tolkas som att föräldrarna är på politikernas sida.

Har du tänkt på det om du är förälder? Att ditt engagemang i just ditt barns skolgång, och att dina frågor till lärare och rektorer engagerar skolan att arbeta mer med utbildning, eftersom deras arbete blir meningsfullt. Kanske inte för att du kan det senaste inom teknologi, historia, naturkunskap, samhällsvetenskap eller matematik, utan för att du är engagerad i att ditt barn ska få den bästa

utbildningen! Om detta är solklart för dig, att föräldrarna är viktiga för att barnen ska kunna tillgodogöra sig utbildning på mer än ett plan, jag nämnde närvaro i skolans informationsmöten för föräldrar, men också i frågorna; vilken näring ger jag mitt barn, vilken hygien lär jag mitt barn, vilken etik är viktig i vår kultur/vårt samhälle och vilken möjlighet ger jag mitt barn att utvecklas för att klara sitt vuxna liv?

Kan du då tänka dig hur det är att vara analfabet och förälder? Att som förälder aldrig ha satt sin fot i skolan, inte bott i ett samhälle utan i skogen, levt på skogens frukter och jagat den mat du lagat till dina barn, och plötsligt bli erbjuden att ditt barn ska få utbildning!

Det är den situationen många stamfolk lever i. De söker arbete i de nya gruvbolagen eller fabriker. De anlitas eftersom de är just analfabeter och inte kan läsa eller komma ihåg sina kontrakts innehåll. De blir lurade till lägre lön, får inte tillräckligt för att försörja sin familj samtidigt som de blir låsta

från att kunna driva eget jordbruk eller grönsaksland. Varje intjänad peng går direkt till mat, kanske, vilket är vanligast, till redan etablerade skulder för att klara hungern föregående månad.

Vi har exempel på små restauranger som öppnats för att servera personal i gruvbolagen, och att det som personalen tar skrivs upp och dras på lönen. Utan utbildning är stamfolken som oskyldiga barn som blir glada att kunna äta sig mätta medan de arbetar, men när lönechecken kommer upptäcker de att de förbrukat hela lönen på sin egen mat, och inte en enda sentimo (öre) utbetalas kontant utan går till restaurangägaren.

Ingen information eller hjälp ges så att de vet vad deras dagskonsumtion ska vara, ingen säkerhetsåtgärd görs från bolagets sida, utan ”de får skylla sig själva!”

Vad tycker du?

I Sverige har en säkerhet byggts upp genom år av strejker, förhandlingar och politiska åtgärds paket som prövats och omprövats. Ådalen 1931 satte riktmärke i Sverige, att nu får det vara nog.

Arbetsgivaren ska inte behöva döda sina anställda för att få bra arbetskraft, och anställda ska inte behöva frukta sin arbetsgivare för att kunna försörja sig. Hör detta endast till Socialdemokratin?

Jag tycker inte det. Jag är inte politiskt engagerad, vare sig i Sverige eller i Filippinerna, men jag har lärt mig att respektera det arbete våra förfäder lagt ned för att vi alla kan leva ett drägligt liv.

I Filippinerna befinner man sig i början av en sådan process, men med skillnaden att i Filippinerna finns 10 800 000 (tio miljoner åttahundratusen) stamfolk utan utbildning samt ett stort mörkertal analfabeter bland ”Filipinos.”

Med Filipinos menar man de folk som tappat sin identitet med en stam utan allmänt kallar sig Tagalog eller Visaya. Oftast storstadsbor, men också tillhörande ortsbefolkningen i

provinserna utan utpräglad eller känd identitet eller samhörighet med en specifik stam eller kultur.

FTMW i Filippinerna har nu börjat utveckla en utbildningsplan med lokala regeringsorgan, som vi kallar kommunstyrelse, stadsdelsförvaltning och socialförvaltning. Tillsammans sätter man riktlinjer för det utvecklingsarbete man vill ha och lägger realistiska mål för ett samarbete.

På detta sätt kommer de olika kommunerna kunna lägga en utvecklingsplan som alla världens organisationer, i samband med mission och hjälparbete kan enas om, och pengar kommer inte att betalas dubbelt eller till korrupta led, utan alla kommer att veta vilka som leder vad i utvecklingsarbetet.

Vad som ingår i utvecklingsplanen är bl.a. följande (med reservation för ändringar)

- Utbildning i humanitära frågor till kommunalråd och stadsdelsfullmäktige
- Beredning av nya ytor för fertilisering så att stamfolk kan odla sina grönsaker och örter
- Utbildning till föräldrar (BVC-arbete)
- Utbildning av läkare för uppdatering i allmänmedicin samt viss specialisering
- Yrkesutbildningar anpassade till kommunens behov
- Etablering av sociala instanser för hjälp till utsatta kvinnor och barn
- Etablering av avgiftningskliniker för vuxna och barn (oftast berörande storstäderna)
- Inbjudan till lokala kyrkor och föreningar att delta i utvecklingsarbetet
- Inbjudan av nationella och Internationella organisationer att delta i utvecklingsarbetet

På bilden till vänster ser ni pastor och Manobohövdingen Teodoro A. Bat-ao, **FTMW** tillsammans med antropolog May Rosales från **USC** University of San Carlos, Cebu som hjälper till med en design för ett utbildningsprogram för att hjälpa Mamanwas barn att kunna anpassa sig till den Filippinska grundskolan.

Ett arbete som ligger i linje med barnkonventionen, att barn har rätt till en utbildning.

Vid detta tillfälle mötte vi lärare i Taganito, Claver, Surigao del Norte, som arbetar inom Mamanwa, både med barn och med vuxenutbildning.

Lärarnas metoder att närma sig med pedagogisk korrekta metoder för att skapa intresse för utbildning, ligger till grund för denna officiella plan som kommer att bli en rekommendation till alla i landet som arbetar med stammen.

Mötet hölls i TMC, Taganito Mining Corporations lokaler.

Tack och TORP

Med detta tackar jag för denna gång och framför mitt och mina medarbetares varma tack för ditt engagemang. Boka gärna redan nu ett besök på Torp i sommar. Det ligger utanför Örebro och mer information kan fås via EFK, Örebromissionen eller Svenska Baptistkyrkor.

Observera att vi finns på Torp i midsommarveckan 15 – 19 juni!

<http://www.torpkonferensen.nu/>

Guds frid

Thor Klaveness

Adlay, Carrascal
8318 Surigao del Sur
Philippines

thor@tribemission.com

Fadderavgiften

Den månatliga avgiften för ett fadderbarn är €20/SEK200 eller €15/SEK150 för gruppssponsor och kan betalas på följande sätt:

1. Via autogiro
2. Via inbetalningskort som inbetalas per månad, kvartal, halvår eller år efter eget val.

Vid betalning inom Sverige kan betalning göras till konto enligt nederst på sidan.

För betalningar utanför Sverige men inom Europa, betala till: NORDEA Sweden
IBAN: **SE31 9500 0099 6042 0418 2960**
SWIFT: **NDEASESS**

Internet sidor:

Hemsidan för nätverket:

www.tribemission.com

Filipino Tribe Mission Sweden's hemsida:

Se FTMS i menyn

Filipino Tribe Mission Welfare's hemsida:

Se FTMW eller Philippines i menyn

Fadderbarn:

Se Child sponsor i menyn

FILIPINO TRIBE MISSION SWEDEN

Org. Nr: 802422-2393 ftms@tribemission.com

Att: Klaveness

Norreväg 11/46

233 39 Svedala

Sverige

Kontoinformation:

Pg: 418296-0

Bg 5495-2361

Bank account: 9960 420418 2960

IBAN: SE31 9500 0099 6042 0418 2960

BIC-Code (SWIFT): NDEASESS

Ordförande Bodil Klaveness: klaveness21@hotmail.com

Kassör Rosauro Maniquis: ro_cee@yahoo.se eller

rosauro@tribemission.com